

Poročilo o praktičnem usposabljanju v Romuniji

Trajanje: julij 2017 – september 2017

Odločitev in priprave na praktično usposabljanje v tujini

Sem Mateja Kolar, študentka dodiplomskega študija na VŠVO Velenje. V študijskem letu 2016/2017 sem se odločila, da bom svoje praktično usposabljanje opravila v tujini. Želja za tujino je bila vedno velika, saj sem želela spoznati nove ljudi in kulturo, pridobiti znanja ter se, na nek način, tudi osamosvojiti.

Moja izbrana država je bila Romunija. Državo sem poznala od prej, saj smo jo z družino že obiskali. Po mrzličnem iskanju organizacij, ki bi mi ponudile kar najboljše usposabljanje, sem našla organizacijo WWF (World Wide Fund for Nature) Romania. Po izpolnjenih in podpisanih vseh papirjih, sem odšla izzivom naproti. Iz Budimpešte sem z letalom letela do Bukarešte, nato pa 3. julija z vlakom iz Bukarešte do vasi Armeniș. Pot je trajala dobrih 9 ur, z zamudami, ki so v Romuniji na dnevnem redu. Na cilj sem prispela v poznih popoldanskih urah. Tam me je pričakal ranger Danu in me odpeljal v vas Feneș, ki je bila oddaljena le 3 km.

Research station

Ob prihodu me je pozdravilo veliko ljudi, od prostovoljcev pa do študentov, turistov. Nastanjena sem bila v hiši imenovani Research station. To je bila nekdanja osnovna šola. Imela je na voljo 6 ležišč, vendar je ob mojem bivanju sprejela veliko več ljudi. Hiša je imela dnevni prostor, spalnico, kuhinjo ter kopalnico. Notranjost hiše je bila narejena večinoma iz naravnih materialov. Postelje so bile narejene iz brezovega lesa. Na voljo smo imeli tudi police s knjigami, kjer smo ob večerih prebirali razno literaturo in se učili. Večere smo namenili druženju, spoznavanju in gledanju filmov.

Prehrana

Obroke smo si pripravljali skupaj. Večinoma smo zaradi narave dela imeli le zajtrk in pozno večerjo. Vaščanka Simona je bila odgovorna za zaloge hrane in včasih nam je skuhala tudi večerjo, ki smo jo plačali. Blizu smo imeli tudi majhno trgovino z osnovnimi produkti. Ko je čas dopuščal, smo se odpeljali v manjši kraj, kjer smo nakupili vse potrebno. Voda iz pipe ni bila primerna za pitje, zato smo po svežo vodo hodili k bližnjemu vodnjaku. Ta je oskrboval celotno vas.

Prvi dnevi

Ob prihodu sem bila malce negotova in zaskrbljena glede tega, kako bo vse potekalo, saj sem bila prvič sama v tujini za toliko časa. Kljub vsemu sem se vsak dan bolj aklimatizirala in sprostil. Prve dni sem namenila predvsem spoznavanju nove pokrajine, ljudi, kulture.

Dnevno smo imeli odhode na teren. Prosta je bila večinoma le nedelja ter nekaj sobot, tako da ni bilo časa za negativne misli. Na teren smo vedno odšli z rangerji, ki so nas s terenskimi vozili odpeljali na teren. Ob poti, ki je vodila do planin, smo si vsak dan nalili sveže vode iz izvira in vzeli s sabo malico. Pokrajina je bila osupljiva in se z besedami le stežka opiše. Vsa

ta neokrnjena narava mi je dala ogromno moči in dobre volje. Navdajala me je z optimizmom in mi dala potrebne energije. Ker je bilo poletje, je bilo zelo vroče. Temperature so se povzpele tudi do 40 stopinj Celzija.

Delo

Organizacija WWF Romania se v tem delu države zavzema za ohranitev evropskih bizonov v naravnem okolju. Ti so pred okoli 200 leti povsem izginili, zato so jih želeli naseliti nazaj. To jim je tudi uspelo. Leta 2014 so pripeljali prvo čredo iz različnih evropskih živalskih vrtov. Ker je bilo okolje drugačno, so jim pripravili prostor v ograji (enclosure). Tam so bivali približno leto dni, preden so jih spustili v naravo.

Delo je bilo povsem terensko, nekaj pa tudi teoretičnega. Vsak dan smo obhodili približno 5 km. Teren je bil zahteven, predvsem za tiste brez kondicije. Na začetku je bilo zelo težko tudi zaradi vročine, ampak sem se navadila in mi po nekaj tednih hoja ni več predstavljala težav.

Stik z prebivalci vasi Feneş

Stik smo imeli tudi z prebivalci vasi. Ljudje so bili zelo odprti in vsak, ki te je srečal na ulici, te je pozdravil. Velika večina se jih preživlja s kmetijstvom. Redijo krave, prašiče, kokoši, konje, ovce. Vsi so prijazni in pripravljeni pomagati. Stik z domačim prebivalstvom mi je bil zelo všeč in čeprav smo govorili različna jezika, smo se razumeli. Kot zanimiv običaj lahko izpostavim to, da ob smrti svojca postavijo na okenske police hiš sliko pokojnika.

Za neodločene študente

Vsem, ki ste neodločni glede izbire prakse doma ali v tujini, toplo priporočam odhod v tujino kot prvo izbiro. Program Erasmus+ vam odpira vrata v svet in takšna odločitev vam lahko korenito spremeni življenje. Svoje odločitve ne bom pozabila nikoli in je ne obžalujem. Pridobila sem ogromno znanja, veščin, v glavnem pa sem postala boljši človek z veliko optimizma, samozavestnejša in poslušna. Mnogo stvari vidim bolje kot sem jih do sedaj. Ne oklevajte in si izberite svojo destinacijo in pojdite novim izzivom naproti!

Slika 1: Grad Hunedoara.

Slika 2: Razgled na gorovje Tarcu.

Slika 3: Sončni zahod.

Slika 4: Terensko delo.